

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 434/2568

พนักงานอัยการจังหวัดนครราชสีมา โจทก์ นาย ม. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 3, ป.ยาเสพติด มาตรา 180, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.วิ.อ. มาตรา 225, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 10, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 12, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3

ย่อ / หลักกฎหมาย

กรณีพนักงานส่วนท้องถิ่นกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ต้องระวางโทษเป็นสามเท่าของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น ตาม พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 10 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด โดยกฎหมายใหม่ตาม ป.ยาเสพติด มาตรา 180 ยังคงกำหนดให้ผู้บริหารท้องถิ่นที่กระทำความผิดร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติดต้องระวางโทษเป็นสามเท่าเช่นเดียวกันซึ่งโทษตาม ป.ยาเสพติด เป็นคุณมากกว่ากฎหมายเดิม อย่างไรก็ตาม พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 12 บัญญัติให้ การกำหนดโทษจำคุกที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดตาม มาตรา 10 ให้กำหนดโทษจำคุกอย่างสูงที่สุดได้ไม่เกินห้าสิบปี แตกต่างจาก ป.ยาเสพติด มาตรา 180 ซึ่งไม่ได้กำหนดโทษจำคุกชั้นสูงสุดไว้ ดังนั้น ทั้งกฎหมายเดิมและกฎหมายใหม่ต่างมีส่วนที่เป็นคุณและเป็นโทษอยู่ด้วย จึงต้องนำมาปรับบทลงโทษจำเลยเฉพาะในส่วนที่เป็นคุณไม่ว่าในทางใดตาม ป.อ. มาตรา 3 ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้คู่ความไม่ฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้เอง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 และ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องจากศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง (ที่ถูกรวบรวม (2)), 57, 66 วรรคสาม, 91 พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 10 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 ทวิ วรรคหนึ่ง, 157/1 วรรคสอง พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 55, 72 วรรคสาม, 72 ทวิ วรรคสอง, 78 วรรคหนึ่ง ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 371 (ที่ถูกรวบรวมของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91) ฐานเป็นเจ้าพนักงานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จำคุกตลอดชีวิต และปรับ 3,000,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพชั้นจับกุมและสอบสวน เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 คงจำคุก 33 ปี 4 เดือน และปรับ 2,000,000 บาท ฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนที่มีทะเบียนของผู้อื่นไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก 1 ปี ฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควร เป็นการกระทำความ

เดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นกฎหมาย
บทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 6 เดือน ฐานมีอาวุธปืนและ
เครื่องกระสุนปืนแบบที่นายทะเบียนไม่อาจออกใบอนุญาตให้ได้ไว้ในครอบครอง จำคุก 3 ปี ฐาน
เสพเมทแอมเฟตามีนและฐานเป็นผู้ซื้เสพเมทแอมเฟตามีน เป็นการกระทำความผิดเดียวเป็น
ความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา
157/1 วรรคสอง ประกอบพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 91 ซึ่งเป็น
กฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 8 เดือน จำเลยให้การ
รับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนที่มีทะเบียนของผู้อื่นไว้ใน
ครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต คงจำคุก 6 เดือน ฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือ
ทางสาธารณะ โดยไม่ได้รับใบอนุญาต คงจำคุก 3 เดือน ฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนแบบที่
นายทะเบียนไม่อาจออกใบอนุญาตให้ได้ไว้ในครอบครอง คงจำคุก 1 ปี 6 เดือน ฐานเป็นผู้ซื้เสพ
เมทแอมเฟตามีน คงจำคุก 4 เดือน รวมจำคุก 34 ปี 23 เดือน และปรับ 2,000,000 บาท ไม่ชำระ
ค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 หากต้องกักขังแทนค่าปรับให้กักขัง
เกิน 1 ปี แต่ไม่เกิน 2 ปี จำเลยยื่นคำร้องขอให้กำหนดโทษใหม่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา
3 (1) ศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกคำร้อง จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดียาเสพติดพิพากษายืน
จำเลยฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดียาเสพติดวินิจฉัยว่า มีปัญหาที่ต้อง
วินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่ามีเหตุกำหนดโทษจำเลยใหม่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3
(1) หรือไม่ เห็นว่า การกำหนดโทษให้จำเลยใหม่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 (1) ต้องเป็น
กรณีโทษที่กำหนดตามคำพิพากษาถึงที่สุดหนักกว่าโทษที่กำหนดตามกฎหมายที่บัญญัติใน
ภายหลังซึ่งบทกำหนดโทษตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 145 อันเป็นกฎหมายที่ใช้
ภายหลังการกระทำความผิดบัญญัติให้ศาลกำหนดโทษหนักเบาตามพฤติการณ์หรือบทบาทหน้าที่
ในการกระทำความผิดเป็นสำคัญ คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า จำเลยมีเมทแอมเฟตามีน ชนิดเกล็ด
1 ถุง คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 77.358 กรัม ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ศาลพิพากษาลงโทษ
จำคุกตลอดชีวิต และปรับ 3,000,000 บาท ก่อนลดโทษ ซึ่งพฤติการณ์แห่งคดีไม่ปรากฏข้อเท็จจริง
ที่บ่งชี้ถึงการกระทำของจำเลยว่าเป็นการทำให้เกิดผลกระทบต่อความปลอดภัยของประชาชน
ทั่วไปดังที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัย แต่ตามปริมาณเมทแอมเฟตามีนของกลางที่มีจำนวนดังกล่าวย่อม
แสดงถึงพฤติการณ์ในการกระทำความผิดของจำเลยด้วย หากจำเลยจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน
ดังกล่าวออกไปโดยสภาพและพฤติการณ์ย่อมก่อให้เกิดการแพร่กระจายในกลุ่มประชาชน อันเป็น
ความผิดตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 90 และต้องด้วยบทกำหนดโทษตามมาตรา 145
วรรคสอง (2) ซึ่งระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงสองล้านบาท
อันเป็นคุณแก่จำเลยมากกว่ากฎหมายเดิม เมื่อโทษที่กำหนดตามคำพิพากษาคือโทษจำคุก
ตลอดชีวิตหนักกว่าโทษจำคุกตามกฎหมายที่บัญญัติในภายหลัง ศาลต้องกำหนดโทษให้จำเลยใหม่
ตามกฎหมายที่บัญญัติในภายหลังตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 (1) ที่ศาลอุทธรณ์
พิพากษามานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังขึ้น อนึ่ง กรณีพนักงานส่วนท้องถิ่น
กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ต้องระวางโทษเป็นสามเท่าของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิด
นั้น ตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.
2534 มาตรา 10 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด โดยกฎหมายใหม่ตาม

ประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 180 ยังคงบัญญัติให้ผู้บริหารท้องถิ่นที่กระทำความผิดร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติดต้องระวางโทษเป็นสามเท่าของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นเช่นเดียวกัน ซึ่งคำว่า "...โทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น" ก็คือโทษตามประมวลกฎหมายยาเสพติด ซึ่งเป็นคุณมากกว่ากฎหมายเดิม อย่างไรก็ตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 12 บัญญัติว่า "การกำหนดโทษจำคุกที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดตามมาตรา 9 มาตรา 10 หรือมาตรา 11 ให้กำหนดโทษจำคุกอย่างสูงที่สุดได้ไม่เกินห้าสิบปี" แตกต่างจากประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 180 ซึ่งไม่ได้กำหนดโทษจำคุกขั้นสูงสุดไว้ ดังนั้น ทั้งกฎหมายเดิมและกฎหมายใหม่ต่างมีส่วนที่เป็นคุณและเป็นโทษอยู่ด้วย จึงต้องนำมาปรับบทลงโทษจำเลยเฉพาะในส่วนที่เป็นคุณไม่ว่าในทางใด ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้คู่ความไม่ฎีกา ศาลฎีกาก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้เอง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3 พิพากษากลับให้กำหนดโทษจำเลยเสียใหม่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 (1) สำหรับความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 90, 145 วรรคสอง (2) ประกอบมาตรา 180 พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 10, 12 และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 จำคุก 50 ปี และปรับ 3,000,000 บาท ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 33 ปี 4 เดือน และปรับ 2,000,000 บาท เมื่อรวมกับโทษฐานอื่นตามคำพิพากษาที่ถึงที่สุดแล้ว เป็นจำคุก 34 ปี 23 เดือน และปรับ 2,000,000 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 หากต้องกักขังแทนค่าปรับให้กักขังเกิน 1 ปี แต่ไม่เกิน 2 ปี

องค์คณะ

อำนาจ โชติชะวารานนท์ · พงษ์เดช วานิชกิตติกุล · สุรพงษ์ ชิดเชื้อ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/434/2568>